

ÉÉN GOEDEMIDDAG!

‘Eén goedemiddag!’

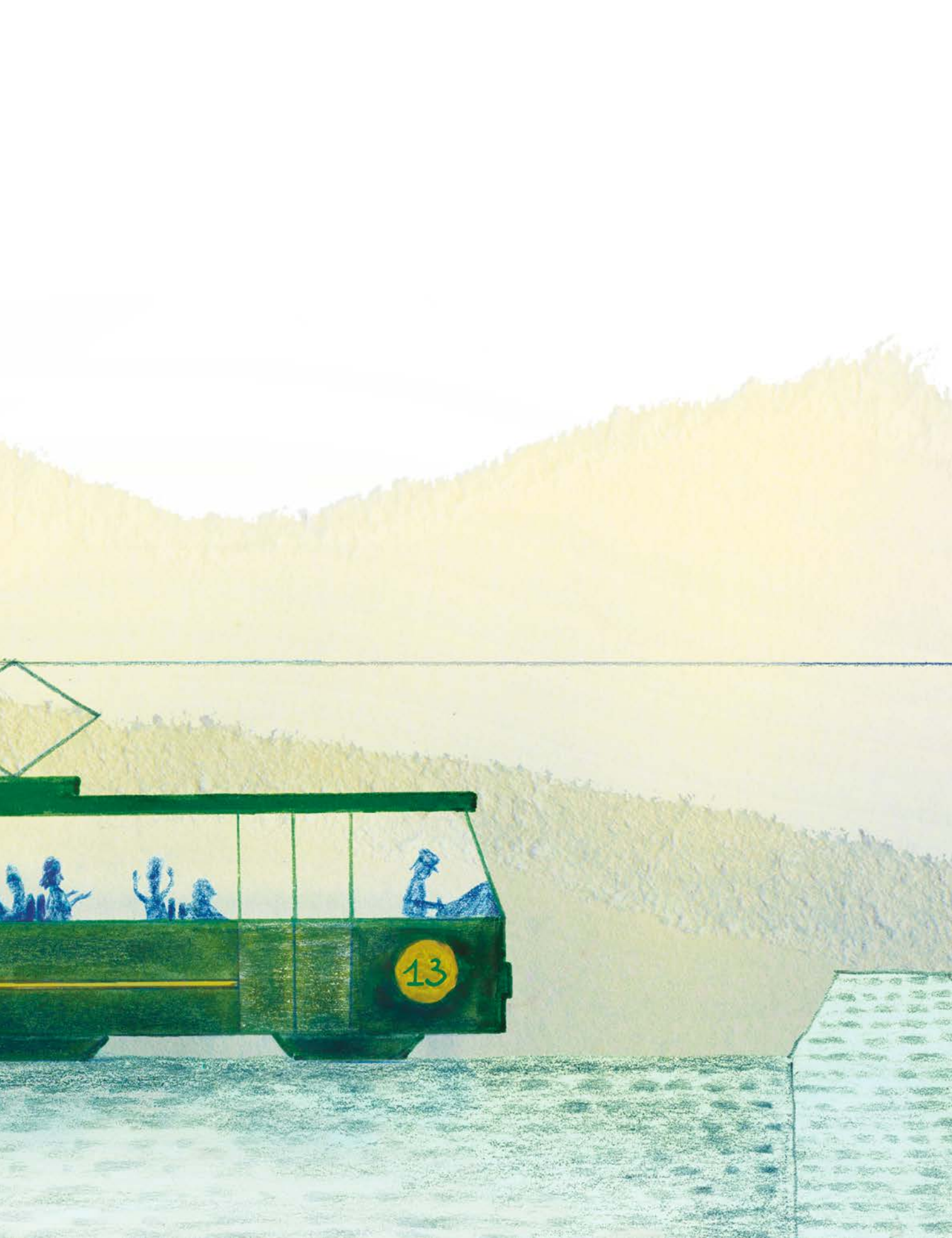
‘Middag,’ zegt Opa tegen de bestuurder. Mijn Opa praat altijd heel zacht, maar ik versta hem zelfs zonder woorden. Elke woensdag haalt Opa me op van school. Dan nemen we de tram. Tram 13.

Mijn meester zegt dat het getal dertien ongeluk brengt en dat ze daarom tramlijn 13 willen afschaffen. Ik vind dat Tram 13 juist heel veel geluk brengt, want er is altijd veel plek om te zitten.

Mensen zijn bang van onze ongelukstram. Dus nemen ze de bus. Of de fiets. Of de auto. Maar Opa en ik niet. ‘Wij geloven niet in ongeluk,’ zegt Opa dan, ‘want wij zijn geluksvogels. Wij kunnen tegen ongeluksgetallen.’

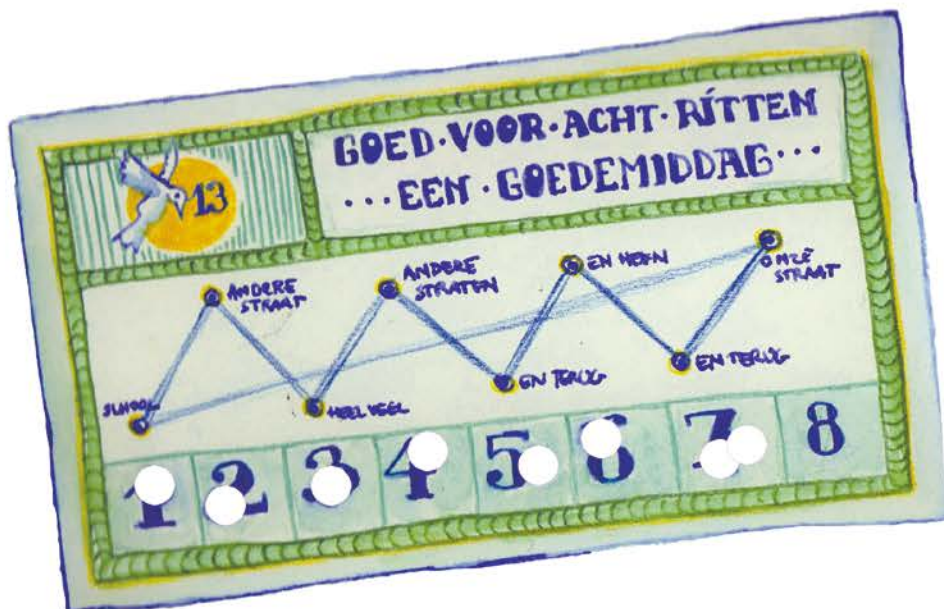
Ik ben de geluksvogel van Opa. Opa was de geluksvogel van Oma. Oma heeft nu ook vleugels. Dat hoop ik tenminste.

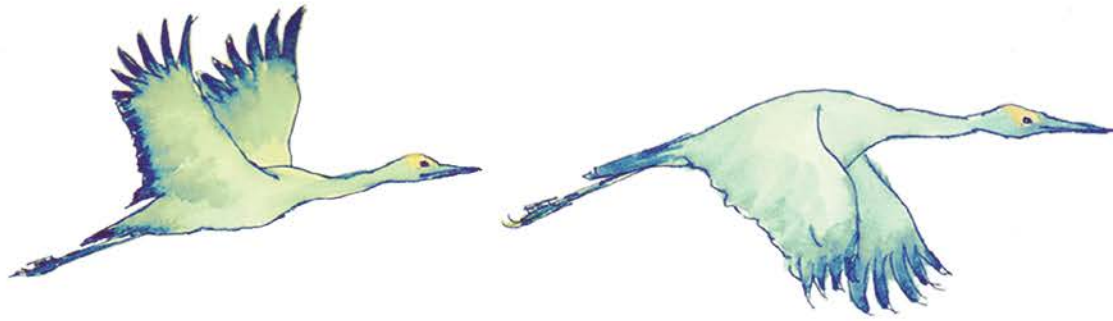

Tram 13 gaat van school naar onze straat,
door nog een andere straat
en eigenlijk nog door heel veel andere straten
en terug
en heen en terug enzovoort.

Maar Opa vindt het heerlijk, zo'n grote omweg.
Dan ben ik langer bij hem en hij langer bij mij.
Ik hoop dat Tram 13 nooit wordt afgeschaft.

‘Eén goedemiddag!’

De bestuurder zegt dat tegen iedereen die op de tram stapt. Elke halte zegt hij het: niet ‘Goedemiddag’ maar ‘Eén goedemiddag!’, alsof hij die middagen uitdeelt, als snoepjes. Wanneer je met zijn tram meerijdt, krijg je één goedemiddag. Geen twee. Je mag niet gulzig zijn.

De volgende woensdag zegt de bestuurder het vast weer:
‘Eén goedemiddag!’
Zo krijgen Opa en ik elke week opnieuw een fijne dag.
Gewoon gratis.